

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΤΙΜΗΣ

ΕΝ συνήθειε να φεύγει 'απ' τὸ Παρίσι ὁ Ρομπέρ Τουρνιέ. Ἐκανε ὅλες τὶς ἐμπορικὲς δουλειές του με τὴν ἀλληλογραφία. Μὰ ἡ κρίσις τὸν ἀνάγκασε τὼρα τελευταία νὰ πάη νὰ δῆ μερικὸς ἀπὸ τοὺς πρὸ καλοῦς πελάτες του τῆς ἐπαρχίας, γιατί ἡ παραγγελίες τους εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται σπάνιες. Ὁ Τουρνιέ λοιπὸν πήρε τὴ μεγάλη ἀπόφασιν νὰ κείψῃ γιὰ λίγες μέρες ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐκανε ἕνα μεγάλο κουραστικὸ ταξεῖδι, βασανίστηκε, ἐδεισιπύησε καὶ τέλος με μιά πικρὰ στὸ στόμα γύρισε πάλι ἐνὰ θράβου στὸ Παρίσι.

«Βρίσκομαι σ' ἕνα ἀδιέξοδον! συλλογίζομαι με ἀπελπισία. Τὸν ἄλλο μῆνα δὲν θὰ ξέρω πειὰ τί νὰ κάνω... Ἐχω νὰ πληρώσω ἕνα σωρὸ γραμματίων. Γιὰ φαντάσου! Πεντακόσες χιλιάδες! Μὰ πὺ νὰ τίς θρῶ; Τί θὰ κάνω λοιπὸν; Τί θὰ γίνῃ ἡ γυναίκα μου; Καὶ τὰ παιδιὰ μου; Πῶς θὰ βαστάξουν στὶς στερήσεις;»

Ἦταν τόσο παραγμένος ἀπ' αὐτὲς τὶς φροντίδες, ὥστε εἶχε ξεχάσει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ γυναίκα του γιὰ τὸ γυρισμὸ του. Διὰ βόλε! Πῶς τὸ εἶχε ξεχάσει; Ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του, τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ δὴ τὴ γυναίκα του θὰ τὸν περιμένε ἀσφαλῶς νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Ἐγχε γυτσίσει πειὰ. Ἡ Ζανὶν, ἡ γυναίκα του, συνήθειε νὰ κοιμάται νωρίς. Θὰ κοιμητῶν λοιπὸν. Ὁ Ρομπέρ ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ διαμερισμάτος του μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅταν ἀξάφην ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' εἶδε κατάπληκτος νὰ θῆται ἀπὸ μέσα ἕνας ἀγνωστος νέος. Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὅταν τὸν ἀντίκρισε, ἔκανε τραγματένια ἔνα θῆμα πρὸς τὰ πῶμα κι' ἔπειτα γλύτρωσε γρήγορα τοῖχο-τοῖχο καὶ χάθηκε ἀπὸ τὴ σκάλα σὰν ἀκίδα.

—Γιὰ κῦττα! ἔκανε ὁ Ρομπέρ Τουρνιέ. Ἐκανα λάθος στὸ πάτωμα.

Κι' ἀνέθηκε στὸ πάνω πάτωμα. Μὰ καθὼς προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ κλειδί του, δίχως νὰ τὸ καταφέρῃ, ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπότομα καὶ παρουσιάσθη ἕνας γνωστός του:

—Κάνεις λάθος, κύριε Τουρνιέ! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Ἀνέθηκες ἕνα πάτωμα παραπάνω!

Ὁ Ρομπέρ Τουρνιέ τὸ ζήτησε συνγνώμην, ξαναγύρισε στὴν πόρτα του καὶ μῆκε στὸ διαμερισμὰ του, ψιθυρίζοντας:

—Αὐτὲς ἡ σκοτοῦρες θὰ με τρελλάνουν. Μοῦ φάνηκε πὺς εἶδα κάποιον νὰ θῆται ἀπὸ ἐδῶ, πρὸ ὀλίγου. Μὰ τί λοιπὸν; Ἀρχισα κιάδω νὰ θλέπω φαντάσματα;

Μῆκε τότε στὸ δωμάτιόν του καὶ πήγε ν' ἀνάψῃ ἡσυχὰ τὸ ἡλεκτρικόν, ὅταν ἀκουσε τὴν γυναίκα του νὰ ψιθυρίζῃ:

—Ἐοῦ εἶσαι, Πιέρρο; Ξαναγύρισε;

Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους δὲν λεγόταν Πιέρρος. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ Ζανὶν θὰ ἔβλεπε κανένα παράξενο δεινερὸ. Μὰ θέβαια.. Μήπως κι' ἐκεῖνη δὲν εἶχε χάσει τὸ κέφι τῆς μ' αὐτὲς τὶς ἀνοητικὲς τῆς τύχης; Ὅταν ἄκουσε ἀναψε τὸ φῶς κι' ἡ Ζανὶν εἶδε μπροστά της τὸν ἄνδρα τῆς, φῶνας ἑτραγματέμην:

—Θεὸ μου! Κάποτε θὰ μ' εἰρίσκε ἡ συμφορά! Τὸ περιμένα...

«—Ἀν ἤμουν ζηλιάρης, συλλογιόθηκε ὁ Ρομπέρ, θὰ ἔπρεπε τὼρα νὰ πιστέψω δτι ἡ γυναίκα μου με ἀπατά. Μὰ ὄχι... ὄχι... Εἶνε τόσο ἠθικὴ, τόσο λευκὴ, τόσο περήφανη!...»

—Ἐλα! τῆς εἶπε. Μὴν κῆνης ἔτσι. Δὲν γάθηκε δὰ ὁ κόσμος! Μὴ κῆνης τὴν ψυχραίμα σου! Ἐχει ὁ Θεὸς! Θὰ τὰ θολέψουμε... Καὶ συλλογιόθηκε πάλι:

«—Ἡ καυμένη ἡ Ζανὶν, νόμιμος φαίνεται δτι φέρνω ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καμιά κινουόργια καταστροφῆς. Ἐβλῆσε λοιπὸν νὰ τῆς δῶσθ ἄθροος καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶντας:

—Δὲν εἶνε τίποτα, Ζανὶν. Λίνο θάρρος μονάχα χρειάζεται, καὶ θὰ δῆς πὺς ὄλα πάλι θὰ διορθωθοῦν. Σιγά-σιγά, ὁ φόβος τῆς Ζανὶν ὀποχώρησε μπροστά σὲ μιά ἀπεριγραπτὴ κατάπληξι πὺς κι' αὐτὴ δὲν ὀργησε νὰ γίνῃ μιά ἀγανάκτησι πὺς τὴν ἔπινε.

—Μὰ πῶς! φῶνας. Ἐτσι λοιπὸν μ' ἀγαπᾶς; Μ'

αὐτὸ τὸ συμπνετικὸ χαμόγελο δέχεται τὴν καταστροφὴ τοῦ νοικοκυριοῦ μας;

—Ἄς μὴ μιλοῦμε ἀκόμη γιὰ καταστροφές. τῆς εἶπε ἀπλά καὶ ἡσυχὰ ὁ Ρομπέρ Τουρνιέ.

Ἡ Ζανὶν πνιγόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

—Μὰ εὖ ἔχεις ὄλη τὴν εὐθύνῃ! Ἐοῦ φτάς! τοῦ ξαναφῶνας. Νομίζεις λοιπὸν δτι μποροῦσα νὰ ζῶ ἔτσι μόνη; Ἐοῦ ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ θράβου δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ συλλογιόσαι τὶς δουλειές σου. Ὅτε με προσέεις καθόλου! Καὶ νὰ τῶρα πὺς ἔρχεται μιά καταστροφῆ...

Ὁ Ρομπέρ σήκωσε τοὺς ὄμους του, ἀδιάφορος.

—Μὰ τί λὲς τὼρα! Τί λὲς... Ἐλα, κοιμήσου καὶ μὴ τὰ συλλογιόσαι πειὰ αὐτὲς. Ἡ γυναίκες δὲν πρέπει ν' ἀνακατεῶνται σ' αὐτὲς τὶς δουλειές.

Ἡ ἀπάθεια τοῦ Ρομπέρ ἔκανε τὴ Ζανὶν τρελλῆ ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς. Ὅ,τι εἶχε πῆ, ἦταν ἀλήθεια. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴ μοναξιά. Κι' ἔτσι, ἂν κι' εἶχε μείνῃ πιστὴ σύζυγος τόσα χρόνια, μόλις ἔφυγε ὁ ἄνδρας τῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἄφησε νὰ παρασυρῆθῃ σὲ μιά τρελλῆ καὶ πρόστυχη ἐρωτικῆ περιπέτεια. Βρῆκε ἕναν ὁμορφὸ νέο ποῦ τὴν παρηγοροῦσε καὶ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὶς σκοτοῦρες τῆς. Κι' αὐτὸν τὸν νέο—δὲν μποροῦσε!—θα τὸν εἶχε δῆ, τὴν ὥρα πὺς ἔβγαυε, ὁ ἄνδρας τῆς ποῦ γυρίσε ξαφνικὰ στὸ Παρίσι.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ Ζανὶν ἤθελε νὰ κλάψῃ, νὰ πῆσθ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀνδρός τῆς, νὰ τοῦ ζήτησθ νὰ τὴ συγχωρήσθ. Ἡ ἔθελε νὰ ξαλαφρώσθ τὴν καρδιά τῆς. Ἦθελε νὰ ἔστανῖν μιά καλὴ καὶ πιστὴ σύζυγος. Δυστυχῶς όμως.

—Τί κυριομάς! ἔλεγε κανὲς τόσο με πικρὰ καὶ λύσσα μαζί. Τὴ ἀπάθεια! Νὰ βλέπῃ τὸ φίλο μου νὰ θῆται ἀπὸ ἐδῶ μέσα, γιὰτί θὰ τὸν εἶδε δίχως ἄλλο, καὶ νὰ μὴ θυμῶν, νὰ μὴ ἐρηλεύῃ!.. Μὰ, κακομοῖρη μου, ἕνας ἄλλος ποῦ θῆει σου, θὰ ἔπαρνε τὸ πιστόλι ποῦ εἶνε ἐκεῖ, πάνω στὸ κομοδίνο καὶ θὰ με σκοτώνει!

Νὰ τὴ σκοτώσθ; Μὰ αὐτὸ δὲν ταιριαζε διόλου στὸν ἥσυχον χαρακτῆρα τοῦ Ρομπέρ.

Κι' ὠστόσο, σὰν αὐτόματα, προχώρησε στὸ κομοδίνο καὶ πήρε τὸ πιστόλι.

Ἐπειτα γύρισε κοντὰ στὴ Ζανὶν. Ἡ γυναίκα του τὼρα, κατάχλωμη, τρομοκρατημένη, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπελπισμένα:

—Ἀγάπη μου, συγχωρῶσέ με! Συγχωρῶσέ με!... Ρομπέρ, μὴ με σκοτώσῃς! Συγχωρῶσέ με, ἀγάπη μου!...

Μὰ ἐκεῖνος δὲν συλλογιόταν διόλου νὰ τὴ συγχωρήσθ. Μιά ἀλλόκοτη σκέψι εἶχε ριζώσει στὸ μυαλό του. Κι' ἐνῶ τὴ σημάδευε, ψιθυρίζε με μιά πνιμμένη φωνὴ παράξενης ἀριθμοῦς ἔκαναν πὺς φριχτῆ, πὺς τραγικὴ τὴ σκῆπὴ τοῦ φόνου.

—Πεντακόσες χιλιάδες φράγκα! Ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς σου! Νὰ μιά λύσει! Μιά διέξοδος! Θὰ τὴν πληρώσωσιν στὰ παιδιὰ μας κι' ἔτσι θὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὴν χρεοκοπία. Νὰ ἡ λύσις!...

Μὲ τὴν τελευταία λέξι τράβηξε τὴν σκανδάλη. Ἡ πιστολιά, ἀντήχησε μαζί μ' ἕνα οὐρλιασμα πόνου. Ἡ Ζανὶν με μιά σφαιρὰ στὴν καρδιά σαρμάστηκε πάνω στὸ κρεβάτι.

Ὁ Ρομπέρ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ φλογισμένον μέτωπό του.

«—Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς με ἀπατοῦσε...» συλλογιόταν γιὰ νὰ παρηγορηθῆ. Μὰ ἐνωῖθε πὺς δὲν θὰ τιμωροῦσε ἔτσι τὴ γυναίκα του, ἂν δὲν ἔληγαν τὰ γραμματίων του τὸν ἄλλο μῆνα.

Τὴν κῦτταε λοιπὸν μιά στιγμὴ μ' ἕνα ἀπελπισμένον ὕφος, κι' ὀστερα προχώρησε ἀργά-ἀργά, με μιά θαρειὰ λύπη στὴν καρδιά καὶ τὴ φωνήσθ στὴν ἀστυνομία.

Ἐγχε σῶσει τὰ παιδιὰ του. Ἐγχε σωθῆ. Τὸ δικαστήριο θὰ τοῦ εἶνε δικη. Ἡ Ζανὶν ἦταν τὸ ἐξυλαστήριο θῆμα ποῦ τοῦς εἶχε σῶσει ἀπὸ τὴν καταστροφῆ.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

Ἡ Ζανὶν σαρμάστηκε στὸ κρεβάτι με μιά σφαιρὰ στὴν καρδιά